

at den ikke skrider ud. Det vil derfor være nogen Tid, inden man tør sætte en saa stor Bægt derpaa. Af Hensyn til alt dette vil det ærede Medlem se, at Arbejdsanordningen selv paa dette Standpunkt er fornuftig. Man kan ikke begynde, samtidig med at man fylder op, at bestille 5 Taarne, man kan kun bestille eet ad Gangen. Man har heller ikke Plads til dem, og man kan heller ikke lade de Penge staa deri, de betales ikke, førend vi faae dem. Det kan ikke gaa paa anden Maade, end at man først fylder op med Sord, og naar den har sat sig en vis Tid, kommer Betonunderlaget, og saa først kan man begynde at tage imod Pantser-taarnene. Naar man kun kan tage mod det ene efter det andet, og der gaar $\frac{1}{2}$ Aar eller 3 Fjerdingaar med at sætte det op, kan det ærede Medlem see, at jeg ikke har regnet saa meget galt. Søvrigt lagde jeg ogsaa Bægt paa at det Uddobningsmateriel, man raader over, er en Del kraftigere end det, man havde før, og man haaber at kunne forcere Arbejdet mere nu end i Fjernerne. Til Slutning vil jeg sige, at naar det ærede Medlem ikke havde ventet at komme ind paa dette, saa gjorde jeg udtrykkelig opmærksom paa, at hvis Betænkningen ikke havde foreligget — og jeg havde heller ikke ventet en Betænkning — skulde jeg heller ikke være kommen ind derpaa, men naar Betænkningen er forelagt, maa det ærede Medlem virkelig ikke undre sig over, at jeg ikke vilde lade den have det sidste Ord.

Bojzen: Jeg tror ikke, at der er særlig Anledning til at svare paa, hvad den ærede Krigsminister sagde. Jeg tror, at det væsentlig kun var en Gjentagelse af, hvad han før sagde. Men den ærede Krigsminister sagde, at han havde gjort sig særdeles godt bekendt med den af mig omtalte Lands-thingsbetænkning af 1886 og mente da, at man netop har taget Hensyn til denne Betænkning, idet man vilde tilvejebringe Dæ-ning af Mandstabet og forskjellige Ting, men denne Betænkning gaar nok udtrykkelig ind paa at paapege Nødvendigheden af at anbringe samtlige store Kanoner i Pantser-taarne, idet man i det tidligere Fort kun havde Halvdelen af de store Kanoner i Taarne. Nu trævede Landsthingsets Ordfører, at samtlige store Kanoner skulde anbringes i Pantser-taarne, og han udtviler det fuldstændig, idet han sagde, at hele dette Maskineri, dette fine Maskineri, som de store Kanoner bestaa af, hydrauliske Apparater o. s. v., vilde blive fuldstændig ødelagt og gjort utjensfygtig, hvis det ikke vækkes af saadanne Pantser-taarne. Søvrigt skal jeg indstrænke mig til

at henbise dertil og ikke vidtløstigt diskutere det, men jeg tror, at om Meningen deraf kan der ikke vækkes Tvivl. Søvrigt henstiller jeg til de ærede militære Medlemmer i denne Sal at udtale sig; det vil være af dobbelt Interesse at høre deres Mening om, hvorvidt dette Sæfort fra militær Side betragtes som et afluttet Hele.

Wagner: Der var 3 Uttringer fra det ærede Medlem fra Stege (Bojzen), som jeg ganske kort vil anholde. Den ene var den, at det ærede Medlem fortalte os, at Kjøbenhavn er en By, som ikke kan taale, at der falder en eneste Granat i den. Jeg skal ikke indlade mig paa at undersøge, hvorvidt det ærede Medlem har Ret eller ikke i i denne Paastand, men kun spørge det ærede Medlem, hvorledes han vil forhindre det. Sagen er nemlig den, at selv om vi, hvad der vel maa være hans Forudsætning, nedlægge den Befæstning, som vi nu i mange Aar have bevilget Penge til, vil Kjøbenhavn dog vedblive at være en Krigshavn, og som saadan selvfølgelig kunne blive Gjenstand for Angreb ved et Bombardement; og lagdes Flaadestationen andet Steds hen, hvad der paa det valgte Sted vilde nødvendiggjøre en Befæstning, som nødvendigvis vilde koste en Del Penge, vilde Kjøbenhavn som Handels-havn efter almindelig Praxis alligevel paa ingen Maade kunne siges at være undtagen fra Bombardement. Jeg har tilladt mig ved en tidligere Forhandling at fremdrage Sir Charles Beresford's Uttringer, at enhver Officer vil tage Ansvar paa sig selv for at bombardere eller brandstatte en aaben By, og jeg skal i Dag henbise til en Instruktion fra Efteraaret 1889 for de engelske Flaadema-nøvrer, som udtrykkelig fremhæver, at en Handels-havn — altsaa ikke en Krigshavn — skal ved en Parlamentær opfordres til at erlægge en Brandstat, og hvis den ikke betaler den, skal den bombarderes. Altsaa som Forholdene ere nu, stiller det sig saaledes, at selv om Søbefæstningen ved Kjøbenhavn blev nedlagt og Flaadestationen blev flyttet her fra, vilde Byen være udsat for, at der fra en fjendtlig Flaade blev sendt en Parlamentær i Land, som paalagde Staden en Brandstat, og naar den ikke blev betalt, blev Byen sludt ned. Nu kan man sige, at saa kunne vi jo betale den Brandstat, men Spørgsmaalet er dog, hvormange Gange vi kunne betale den, naar der kommer forskjellige forbiiseilende Flaader og hver forlanger sin Brandstat (Munterhed). Ja, det kan man meget nemt tænke sig; der kom f. Ex. først en fransk Flaade, og saa betalte man, men derpaa kom der en tydsk Flaade,